

Kolikrát jsem v hodinách hudební výchovy pěl za pět! Noty neznám, nota bene benevolentně zacházím též s svými křehkými základy kytarové techniky. Přesto se vše událo relativně **presto** a já jsem vydán! Pomyslný **Prestol** je však dávno obsazen dvěma ikonami, k nimž s úctou vzhlížím a jimž věnuji **tuto** svou trošku do mlýna, neb oni jsou průvodci a především původci toho, že dělám, co dělám.

Předmluvu, či v tomto případě spíš předzpěv, proto zneužívám k tomu, bych tak jako roku 1995 **Jaromír Nohavica** ručně věnoval svůj zpěvník mně, já tištěně věnoval svůj zpěvník jemu. Tím druhým (ne však v pořadí) je muž, jemuž vděčím za to, že vím, že bez ohledu na příběh neradno přehlížet Hodnoty, které mě, coby Člověka, utvářejí – je jím **Karel Kryl**.

Kniha poráží čas a voní (fet'ákovy sk(l)ony) a já radostním, že tato navíc zpívá. Zde shrnuté písně jsou mémi vzkazy, pravda, s mladickými kazy, o tom, jak v době, kdy šedesát minut už je prakticky hodina, končí vše dřív, než začíná. O tom, jak jsem vanul od svých sedmnácti k dvaadvaceti.. Jak jsem plyšové medvědy vyměnil za Plešaté zpěvačky, užil první kopačky a jak jsem myslel, že vím. Jak se snažím balancovat na dvouohé židli náh(l)é pozornosti, byť jsem spokojen už se samotnou příležitostí židli osedlat. Jak se z prvních lásek staly maminky a já ne a ne vzdát se svého dětství. Jak jsem stokrát žil z jedné vzpomínky, jak jsem přijal každodenní herectví a v maskách mně malovaných hledal svou pravou tvář. Jak se z kamarádů stali Přátelé, ba k smutku i naopak. Jak mě štve, že zvrhlí konšelé jen převlékli frak a nic se neděje. Jak naděje pod kopyty lačnosti mutuje v lhostejnost, a že snad lépe mám se v mase, neb veřejnost a její mínění dnes tvaruje lidské tělo v mas(t)ný flek.

Můj vděk ale patří mnohým za mnohé, s nimiž se rád podělím o případnou smetanu, poněvadž jim náleží ve stejné míře jako mně. Jsem totiž člověk vrcholně nepraktický s tendencí strkat hlavu mezi mraky, a nebýt těch, jež mi paty drží při zemi, byl bych dávno oslnivou mýdlovou bublinu přefouk, hlava by ztratila soudnost, ulítla a natloukla si nejspíš až o Mléčnou dráhu.. Fakt, že vím, že díky nim bych nakonec stejně pad do měkkého, mi ale dodává odvahu pokoušet Štěstí o něco hlasitěji. Poznal jsem takové, jejichž „pouhá“ přítomnost roztékala mé oči nadšením a nenásilně mě přinutila všimnout si nepatrnosti, z nichž je utkaná pravá světakrása. Utkal jsem se i s těmi, kteří jen spokojeně existují pro vlastní potěchu, pod střechem svých schránek vpouští jen samolibé odrazy zrcadel, jež jim nastavují jejich obdivovatelé. I z nich jsem se však poučil, že jsem-li, pak s důvěrou a ohledem na bližníky, kterým nejsem lhostejný.

Děkuji i vám, vážení kupující. Baví mě, jak v mých prožitcích hledáte ty své, jen pod jinými jmény, potvrzuje to, že at' se lidé tváří jakkoli, žijí tentýž život, v jiných kulisách a s jinými herci, ale cítí tutéž Lásku i tytéž Bolesti, bez ohledu na značku oblečení.. Užijte s chutí notový záznam a nešetřete hlasivky, těší mě, že je z čeho se těšit a doufám, že z té naší pospolitosti vytěžíme co nejvíce..

žijte v kuse a mějte sumce v duši
Zdrav(ý)í Klus :)

(pro logické vysvětlení prologu volejte nerozum)

Čas

Em C

V jed - nu chví - li o - ba - za - všem o - či, a - si pro - to, že už ne - ní víc co říct. Je to

3 G D

zkla - má - ní to - ho, kdo prá - vě pro - cit. Ty - hle do - ko - na - le šťast - ný kon - ce. Slun - ce

5 Em³ C G

zrov - na při - vá - lo ja - ro. Na rov - ných ces - tách kři - vý stí - ny. A

7 D

ci - zí mas - ky a ma - ne ký - ny a slo - va lás - ky. Můj slad - ký

9 Em C

ži - vot me - zi svě - ty, mý sle - pý rá - ny bez od - ve - ty a

11 G D

ne - po - cho - pi - tel - ná tou - ha plout. Ra - ději sho - řet než vy - has -

13 Em C G D Em C G D

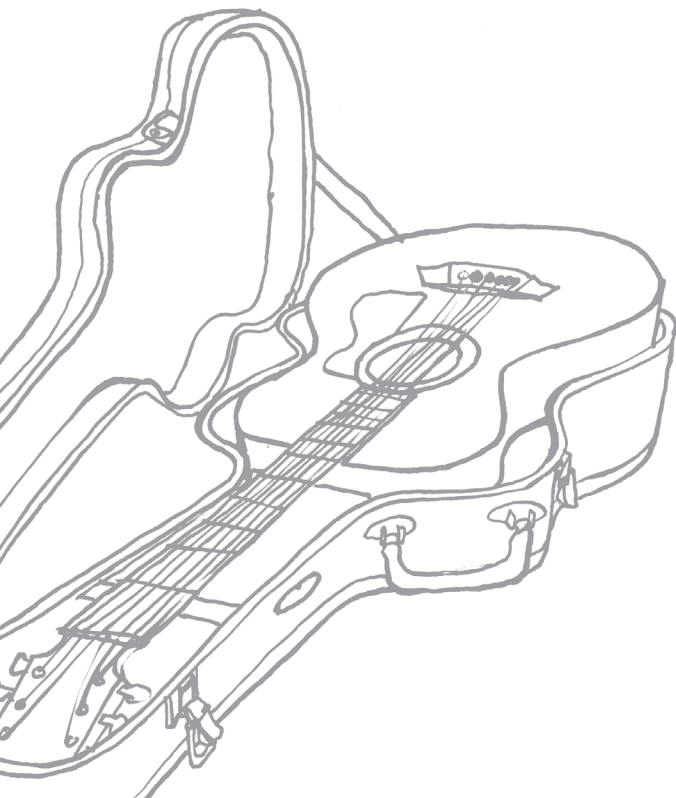
nout.

Když má člověk svý usměvavý stavy, celý svět se baví s ním,
zatímco chceš-li brečet, musíš, člověče, sám.
Mám strach, že mezi náma hloubíš propast do neznáma,
že se někde ve mně snažíš nadechnout.
Raději shořet než vyhasnout.

Za oknem do dvora kouř cigarety, malý útěk před tím,
co ještě přežívá. Stačí slovo, proč dlouhý věty, když víš,
že se Bůh stejně nedívá. A tak se kolem nás
stahuje neúprosný čas a střepy loňských lét
poskládám a chci zpět. Ale už nemůžu se hnout.
Raději shořet než vyhasnout.

Bojím se malých zaváhání a všeho, co se očekává.
V dlani se uložit k spánku a k ránu vstát.
Schovat se všemu a všem, jen tak probloudit se osudem.
Oslněn. Být na chvíli sám sebou.

Až...

Am D G C

8 Až roz-pus-tím dým a k to-mu skon - čí dal - ší den, tak půj-dem

5 Am D G C

8 o - ba do - mů za tím svým ště - stím.

9 Am D G C

8 Jsem ko-lem-jdou-cí z da-vu, sou - část o-su-du a bu-du

13 Am D G Am

8 te-bou zno-vu o - sl-něn. Až roz-pus- tíš

18 D G C Am

8 sí vla-sy, zít - řek bu-de tmou, a - si. Jed-nou je

22 D G C Am

8 bu-du če-sat já. Jsou pl-ný krá - sy. O-tev-řu

26 D G C Am D

8 ok-no, a-by všech-no by-lo blíž, ta-dy. Vždyť víš.

31 G Em Am

8 Ref. Za-tím mi nik-do ne - vě - ří mý vzduš-ný

36 F C

8 zám-ky u dve-ří. Jen ty jsi na-o-ko smut - ná.

41 Em Am

A co mám dě-lat, když jsme tři? Ty jsi ta, co s lá - skou ne-šet-ří.

45 F C G

Ty jsi ta na-o-ko smut - ná.

Láhev vína dohasíná a ty jsi zas tak jiná.
 Jsi moje, vím to jenom já.
 Jsi srdcevrch mých snění. Na stěnách fotky mění
 slzy v hrách.

Ref.

Jsme dva různý světy, dvě mijející se planety,
 jsme dvě kosmický lodě.
 Starý fráze v křoví, povi ti je on, tvůj přítel,
 plyšový seladón.

Ref.

